

Truyện Đọc để Giải Trí

Con Rơi

Bà Hai nằm thoi thóp trên giường bệnh, mấy ngày qua bệnh tình bà trở nên trầm trọng. Biết rằng mình khó qua khỏi nên nhắn ông Hai vào thăm, bà nắm tay ông thì thảo một nhọc:

- Minh à?... mình có còn... thương em nữa hôn?...
- Ở kia! sao em lại nói vậy, vợ chồng mình ăn ở mấy chục năm rồi em không biết tính anh sao?!!!...
- Vậy thì xin mình... hãy tha thứ... cho em!...
- Em à, có chuyện gì từ từ nói, em nghỉ ngơi tịnh dưỡng đi rồi hãy nói sau!...
- Không còn... thời gian... nữa đâu mình ạ!
- Em đừng nói vậy, còn nước còn tát, em cứ nghỉ ngơi đi đừng suy nghĩ lung tung nữa!
- Xin lỗi... em đã giấu mình ...một sự thật!...
- Sự thật gì? thối đừng nói nhảm nữa, nghỉ ngơi đi em!
- Sự thật là... thằng Quân không phải là... con ruột của anh!...
- Sao, thằng Quân à? sao em lại nói vậy, nó sống với mình mười mấy năm nay rồi làm gì anh không biết sao?
- Đó là sự thật mình ạ... hãy tha lỗi... cho em!...
- Nhưng tại sao bây giờ em mới nói?... vậy ba nó là ai?...
- Mình à!... vì đây là lời... trần trời... cuối cùng... ba nó là... là...

Nói đến đây bà Hai trợn mắt nhìn trân trân trên trần nhà rồi trút hơi thở cuối cùng. Ông Hai vội chạy kêu y tá và bác sĩ đến cấp cứu nhưng khi đến nơi thì bà đã ra đi. Hôm cử hành tang lễ mọi người ai cũng khen bà Hai là người đàn bà đức hạnh sống hết lòng vì chồng con cho đến hơi thở cuối cùng. Ông Hai nghe qua chỉ biết thở dài, chỉ có người trong cuộc mới hiểu được nỗi lòng của ông.

Thực ra thì từ lâu ông đã biết thằng Quân không phải là con ruột của ông là bởi vì hai vợ chồng lấy nhau đã lâu nhưng xem ra đường con cái rất hiếm muộn. Mặc dù cả hai đều chạy chữa khắp nơi từ đông y tới Tây y nhưng tuyệt nhiên không nghe hơi hám về đường con cái cả. Hễ nghe ai nói đèn, chùa, miếu, tự... là cả hai vợ chồng đến cầu xin, khẩn vái để có đứa con vui cửa vui nhà. Riêng phần ông các bác sĩ đều cho rằng có thể ông đã mắc chứng bệnh vô sinh là do từ lúc nhỏ bị bệnh quai bị. Có đôi lúc ông bà muốn xin đứa con nuôi ở mấy trại mồ côi về nhưng rồi bà gạt ngang và nói còn nước còn tát.

Rồi một ngày đẹp trời vợ ông nói đã cần thai. Ban đầu ông còn nghi vấn nhưng thấy cô vợ vui mừng quá đỗi và bà con lối xóm rất ngạc nhiên khi nghe tin này. Ông không nỡ làm người đầu ấp tay gối phải buồn lòng và lại cô vợ rất mong muốn có đứa con để hủ hỉ tuổi già. Đó là nguyện vọng chính đáng nên ông không buồn đã động đến chuyện bệnh vô sinh của mình. Ngày cô Hai hạ sinh được thằng con trai kháu khỉnh ai cũng vui mừng chúc phúc làm ông cũng vui lây. Rồi đầy tháng, thôi nôi của thằng bé ai ai cũng khen ngợi. Tuy nhiên lúc nhìn nó mọi người đều đồn đại rằng nó có vẻ gì đó không giống ông lắm đâu! Chỉ có ông mới biết nó không phải là con ruột của mình nhưng ông vẫn thương yêu nó vì nó chính niềm vui của ông và bà. Hàng ngày ông chở nó đi học trên chiếc xe đạp cà tàng. Hai cha con đi trên những con đường sinh lầy gió bụi vào những ngày mưa rơi tầm tã hay nắng gắt chói chan nơi quê hương khô cằn sỏi đá. Mùa nắng thì bụi bay mù mịt, mùa mưa thì sinh lầy nhão nhẹt. Khắp nơi trên những con đường ngoằn ngoèo đều ghi dấu chân cha con ông. Đó là tình yêu thương vô bờ bến mà cả đời ông dành cho đứa con rơi.

***

Thời gian dần trôi. Thằng bé năm nào trở thành chàng thanh niên khôi ngô, tuấn tú. Có điều khi nhìn nó từ giọng nói, gương mặt, vóc dáng đến tướng đi đều không có vẻ gì giống ông cả. Ông biết chứ nhưng vì không muốn bà buồn lòng và thằng bé biết được chuyện này nên ông giấu nhem để cửa nhà yên ấm. Phần vì từ lúc có nó thì gia đình thật là vui tươi, đầm ấm. Ông đối xử rất tốt đối với nó tuy rằng mỗi đêm ông cứ thở dài thườn thượt vì biết rằng đó không phải là con ruột của mình. Còn bà thì muốn ông vui khi biết sẽ có được đứa con của mình. Bà liêu minh làm chuyện tình một đêm với người đàn ông rồi ra đi biệt...

Nay thì bà đã nói hết sự thật trước khi trở về cát bụi. Điều mà ông đã biết từ rất lâu nhưng còn thằng Quân làm sao ông mở miệng được và nó sẽ ra sao khi biết được sự thật này? Một buổi chiều vừa tắt nắng, ông gọi thằng Quân vào và nói cho nó biết hết sự thật để nó còn tìm cha để sum họp gia đình. Nhưng ông không biết phải bắt đầu từ đâu và cho đến giờ phút này ông vẫn không biết ba nó là ai? Lúc bà nhắm mắt có nắm trong tay một mảnh giấy ghi tên người đàn ông và địa chỉ trên tờ giấy... phải đưa cho nó để gia đình được đoàn tụ.

Lá rụng phải về cội.

Khi nghe ông Hai nói hết ra thì nó ngơ người và không tin đó là sự thật. Nó ôm mặt khóc nức nở, đến lúc này đây ông Hai cũng ôm nó khóc lây. Hai cha con ôm nhau mà lòng đau như cắt. Ông đưa nó mảnh giấy có ghi tên cha ruột, địa chỉ cùng ít tiền và hành lý để sáng mai nó lên đường tìm cha nó. Sáng hôm sau khi mặt trời vừa nhô cao, nó rời ra khỏi nhà mang theo hành lý cùng niềm tin là tìm được người cha ruột. Khi nó đi rồi ông buồn vô hạn bởi vì ông đã nuôi nó từ nhỏ đến lớn xem nó như con ruột của mình. Nay nó ra đi tìm cha còn vợ ông thì đã về với cát bụi chỉ còn mình ông bơ vơ trên cõi đời này. Đêm hôm đó là đêm khó ngủ đối với ông. Trong căn nhà trống vắng lạnh tanh ông nhớ đến bà và đứa con rơi. Ông đến thắp nén nhang cho bà và cầu mong thằng Quân sẽ sớm tìm được cha của nó.

Đêm đã khuya ông vào giường nằm nghỉ bỗng dưng có tiếng gõ cửa dồn dập. Ông lồm cồm ngồi dậy thắp đèn và ra xem ai đã đập cửa... Thì ra là thằng Quân nó ôm chầm lấy ông nước mắt ràn rụa nó nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Con không tìm ba con đâu, ba chính là ba ruột của con. Cho dù con có đi đâu có tìm được ba ruột hay không thì ba vẫn là ba của con. Con sẽ không đi đâu hết, con sẽ ở lại đây để phụng dưỡng ba lúc về già chỉ mong ba đừng đuổi con đi...
- Ôi! làm sao mà ba đuổi con đi chứ con đã ở với ba từ thuở bé thơ đến bây giờ con đã trưởng thành. Tình thương của ba đối với con là vô bờ bến!

Hai cha con ôm nhau bật khóc nức nở dưới ánh trăng bàng bạc có chiếc bóng trắng nhìn họ mỉm cười trong đêm tối!

Dinh Van Son.

Tôi Yêu Đất Nước Tôi

Tôi nhớ năm lên 12 hay 13 gì đó, tôi chui lổ chó vào rạp Quốc Thanh đường Võ tánh(nay là đường Nguyễn Trãi bây giờ, để coi “cọp” một chương trình đại nhạc hội Tết rất huy hoàng. Tôi đã quên chi tiết của các màn trình diễn hay tên nghệ sĩ, chỉ còn nhớ điều duy nhất là một bài hát nghe lần đầu: bản Tình Ca”

“Đất nước tôi nằm phơi phới bên bờ biển xanh. Ruộng đồng vun sóng ra Thái Bình...Bốn ngàn năm ròng rã buồn vui ...Tiếng nước tôi! Tiếng mẹ sinh từ lúc nằm nôi. Thoắt ngàn năm thành tiếng lòng tôi!”

Bài “Tình Ca” của Phạm Duy do Thái Thanh hát. Tôi bị lôi cuốn ngay từ câu đầu... “Tôi yêu tiếng nước tôi từ khi mới ra đời, mẹ hiền ru những câu xa vời...” Cho đến giờ này, hơn 50 năm sau, tiếng hát vẫn quện tròn quanh tôi trong những đêm về sáng.

Tuổi thơ Việt Nam

Thực ra, khi tôi sinh ra, không phải là giọng ru con êm đềm của Mẹ mỗi đêm mà là tiếng đại bác và bom đạn vọng về thường trực. Chiến tranh bùng nổ khi Nhật đảo chánh Pháp ở Đông Dương năm 1945 và gia đình tôi phải chạy giặc liên tục. Một ký ức Mẹ thường kể lại là có đêm tôi bị lên “bẹn” khóc suốt buổi và các gia đình cùng chạy giặc phải bịt mũi tôi để giữ im lặng trong căn hầm trú ẩn. Đôi khi giặc sục sạo trên đầu và Mẹ cứ lo là tôi đã bị ngạt thở chết rồi. Có lẽ nó cũng giải thích lý do là tại sao trong suốt 40 năm đầu của cuộc đời, tôi thường hốt hoảng giật mình tỉnh giấc giữa đêm như đang bị ai bóp họng.

Lớn lên, dù nghèo khổ tôi cũng an hưởng một tuổi thơ tương đối êm đềm. Một kỷ ức khác từ Mẹ là cho đến năm tôi lên 3 tuổi, Mẹ đi bán rong mỗi ngày. Quầy hàng nặng ở một đầu gánh và tôi vui cười ở đầu gánh khác để Mẹ được cân bằng. Đứa bạn thân duy nhất của tuổi thơ đó là một con khỉ nhỏ đi lạc vào nhà, cho đến ngày nó bứt dây xích và biến mất. Trong những ngày tiểu học, vì thiếu ăn và nhỏ con, tôi luôn bị các bạn đồng lớp bắt nạt và đánh đập. Có lẽ nhờ vậy, khả năng đánh lộn và phá phách của tôi được trau dồi đáng kể.

Những năm hạnh phúc

Gia đình tôi dọn về Saigon khoảng 1950. Ở cạnh vườn Tao Đàn bây giờ, tôi có chút khung xanh để đuổi hoa bắt bướm, để nghe tiếng ve sầu mỗi hè, để nhìn lá me bay khắp phố mỗi mùa mưa. Cái tuổi thơ đó chắc cũng không khác gì những tuổi thơ của triệu triệu đứa bé khác trên trái đất, nô đùa và vui cười hay khóc nhè mà không cần biết đến những nổi trôi của đất nước. Thế giới của chúng tôi quay nhẹ qua những trận đá dế, ném bi... những lần trốn học bị đòn nạt đít, những lần được cha mẹ cho đi ngoại ô dã ngoại (ngoại ô đây là công viên ở sân bay Tân Sơn Nhất hay ven sông Nhà Bè...).

Rồi tình yêu cũng đến rất sớm trong cái nhút nhát rụt rè của ...*em tan trường về, đường mưa nho nhỏ*". Quen nhau 3 năm, ngày tôi rời Việt Nam qua Mỹ khi lên 18, tôi chỉ mới dám nắm tay nàng. Nhưng đã có Trịnh Công Sơn, Nguyễn Sa, Mai Thảo...nói thay tôi những lời yêu thương mật ngọt, đã có ngàn hè phố bóng cây giữ cho chúng tôi dấu ấn, đã có trăm ghé đá công viên nghe câu chuyện tình ngây ngô ...

Những ngày ra biển lớn

Dù đẹp và thơ mộng, cái tuổi mới lớn đó cũng khác gì nhiều với những thiếu niên đã lớn lên ở Boston, Bogota hay Belgrade. Quê hương Việt Nam của tôi không phải là vườn địa đàng của tuổi trẻ hay là một chùm khế ngọt ngào nào. Cho nên, với tuổi còn say mê khám phá những chân trời lạ, xứ Mỹ vừa gặp qua phong cảnh mênh mông, văn hóa đa dạng và nhịp sống năng động làm tôi mau chóng quên đi những êm đềm của quê hương, dù mỗi đêm trên đài truyền hình, thời sự về Việt Nam đã được phát sóng không ngừng.

Con người tôi thích ứng khá nhanh. Từ một cậu học trò nhút nhát ham học, tôi thành một sinh viên tự tin, nhưng ham chơi và lười biếng. Tôi sống như người Mỹ, học như người Mỹ và chơi như người Mỹ. Là người Việt duy nhất trong số 42,000 sinh viên của trường, tôi cũng không có nhiều lựa chọn. Hòa nhập vào cộng đồng mới với một đầu óc mới và nhiều cuộc tình ngắn ngủi nhưng cháy bỏng, tôi quên đi các tà áo dài trắng ế ấp ngày nào bên sân trường Duy Tân. Việt Nam thật xa và kỷ ức mờ nhạt. Cho đến một ngày đẹp trời nào đó, tôi nhận một lá thư của Bộ Ngoại Giao Mỹ nhắc nhở tôi đã tốt nghiệp đại học, nên sẽ ngưng gửi tiền học bổng, tôi cũng lo mà về phụng sự nước mình đi chứ. Tôi tìm hỏi cách ở lại Mỹ, hợp pháp và bất hợp pháp, rồi tiếp tục mê mết trong một cuộc tình đang nhiều thú vị với hai cô đồng tính (lesbians).

Quê hương tìm đến

Vài ngày sau, chị Loan gõ cửa phòng. Em chị là Chí, người bạn nối khố từ nhỏ của tôi từ trường tiểu học đến khi đậu Tú Tài 2. Chị qua Mỹ tu nghiệp và đi xe buýt cả 10 tiếng để đến thăm tôi. Tôi hồn nhiên hỏi thăm về Chí. "*Nó hy sinh ở chiến trường Bình Giã hai tháng trước rồi em.*" Tôi lặng người. Chị kể thêm về anh Quang, người yêu sắp cưới của chị, cũng đã gục ngã ở Quảng Nam. "*Em còn nhớ con Thu Anh?*" Ai mà không nhớ, hoa khôi Trưng Vương, niềm yêu thầm nhớ trộm của cả nhóm học sinh Petrus Ký lẫn Chu Văn An. Chúng tôi cứ nghĩ là ông nhạc sĩ nào đặt bài "*Trưng Vương Khung Cửa Mùa Thu*" là để dành riêng cho nàng. "*Con bé đi thăm chồng đóng quân ở Pleiku, khi về, xe bị trúng mìn, nó cũng chết rồi em ạ*". Sau một tiếng, tôi không nhớ được con số bạn bè đã ra đi hay tàn phế. Trên cả sự chết chóc là một nỗi niềm tuyệt vọng vô bờ của lớp người trẻ đã lớn lên cùng tôi.

Đêm đó mưa xuân, nhẹ nhưng rả rích cả đêm. Tôi và chị ngồi co ro ngoài hiên nghe hơi gió hú. Suốt đêm không ngủ, nhưng hai đứa cũng không nói lời nào. Cái thanh bình riêng biệt mà tôi tự tạo mấy năm qua để quên đi những quặn quại của quê hương ngàn dặm giờ đang bị chị Loan xô đẩy. Cái hạnh phúc bé nhỏ của thế giới mới tôi đang an hưởng đã bị gánh nặng của kỷ ức và thực tại đè chìm. Tôi đã sống như trong một cơn mơ. Và đến giờ phải tỉnh giấc.

Bài hát ngày xưa

Tháng sau, tôi rời bỏ công việc mới, người tình mới, căn nhà thuê mới... khăn gói về lại Việt Nam. Tôi hoàn toàn không có ảo tưởng hay tham vọng gì về tiền bạc, quyền lực hay sự nghiệp. Tôi cũng chắc chắn là mình sẽ không thay đổi được điều gì, tốt hay xấu, cho đất nước. Tôi chỉ có cảm giác là mình “thuộc về đây”, mình về để chia sẻ với bạn bè, gia đình, các người trẻ khác những khó khăn, đắng cay, tủi nhục và đau thương của những người đã “sinh nhằm thế hệ”.

Trước Tết Mậu Thân 1968, tôi lại tình cờ vào phòng trà nghe nhạc. Lần thứ hai, Thái Thanh lại làm nước mắt tôi lại lưng tròng với bài Tình Ca ...

“Bác nông phu đội sương nắng bên bờ ruộng sâu..vài ngàn năm... khóc cười theo mệnh nước nổi trôi... nên tôi yêu biết bao người... Lý, Lê, Trần và còn ai nữa...”

Bao giờ quê hương mình mới hết hát nhạc buồn